

РЕШЕНИЕ

№ 736

гр. Горна Оряховица, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, X СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Илина В. Джукова

при участието на секретаря Ивелина Анг. Панова
като разгледа докладваното от Илина В. Джукова Гражданско дело № 20234120101853 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.128, т.2 КТ.

Ищецът Г. В. Т. твърди, че от 22.11.2022 г. работил при ответника „Бронз“ ЕООД-в ликвидация. На 16.05.2023 г. му било връчено предизвестие, а на 17.06.2023 г. трудовото правоотношение било прекратено поради закриване на предприятието (чл.328, ал.1, т.1 КТ). Твърди, че през периода от месец февруари 2023 г. до месец юли 2023 г. не му било изплатено трудово възнаграждение в общ нетен размер 5 050,20 лв. Твърди, че след откриване на производството по ликвидация, предявил вземането си, а ответникът ги признал. Претендира присъждане на тази суми, ведно със законната лихва върху нея от деня на предявяване на иска – 31.08.2023 г. до окончателното им заплащане, както и присъждане на адвокатски хонорар в хипотезата на чл.38, ал.1 ЗАдв.

Ответникът „Бронз“ ЕООД-в ликвидация не е подал в срок отговор на исковата молба и не заема становище по иска.

Съдът, след съобразяване на твърденията на страните и преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.128, т.2 КТ за заплащане на трудово възнаграждение. Основателността му е предпоставена от установяване, че страните са били в трудово правоотношение и в процесния период – от месец февруари 2023 г. до месец юли 2023 г. ищецът е полагал труд съобразно уговореното за длъжността.

Видно от представените писмени доказателства – справка изх. № 41/17.07.2023 г. на „Бронз“ ЕООД и уведомление с изх.№ 54/26.07.2023 г. на „Бронз“ ЕООД, ответникът е признал извънсъдебно осъществяването и на двете предпоставки, тъй като посочените документи обективират изявление на ответника както за датата на постъпване на работа и заеманата длъжност по трудов договор № 547/22.11.2022 г., така и за дължимост на вземания, произтичащи именно от трудовото правоотношение – трудово възнаграждение за периода от месец февруари до месец юни 2023 г. в общ брутен размер 5 001,78 лв. и нетен размер 3 881,28 лв. и обезщетение по чл.222, ал.1 КТ в брутен размер 1 423,82 лв. и нетен размер 1 168,92 лв. Извънсъдебното признание, преценено по реда на чл.175 ГПК се явява съответно на заключението по приетата съдебно-счетоводна експертиза, установяваща, че ответникът е начислил, но не е изплатил суми в същите размери.

Вземането за трудовото възнаграждение е дължимо срещу положен труд по трудово правоотношение (чл.128, т.2 КТ, чл.242 КТ). С прекратяване на трудовото правоотношение отпада както задължението на работника или служителя да предоставя на работодателя работната си сила, така и корелативно свързаното с него задължение за заплащане на трудово възнаграждение. Така след прекратяване на трудовия договор – след 16.06.2023 г. (предизвестие № 5/16.05.2023 г. и Заповед № 513/16.06.2023 г.), на ищеца не се е дължало заплащане на трудово възнаграждение, поради което и искът в тази част и за сумата над 3 881,28 лв. до 5 050,20 лв. се явява неоснователен.

В експертизата и документите, издадени от ответника, е включено и вземане в нетен размер 1 168,92 лв., но възникнало на различно от претендираното от ищеца основание – обезщетение по чл.222, ал.1 КТ за месеците юни и юли 2023 г. Диспозитивното начало не позволява разглеждане и решаване на въпроса за дължимостта на това вземане, доколкото и в обстоятелствената част на исковата молба, и в отправеното към съда искане, ищецът излага твърдения и търси присъждане единствено на неплатено трудово възнаграждение. В обстоятелствената част на исковата молба са изложени твърдения за неплатените вземания за всеки месец с конкретно посочване на размера и основанието, което за всяко от тях е трудово възнаграждение. Липсват твърдения относно факти, от които ищецът да черпи правото си на обезщетение съгласно посочената норма (оставане без работа поради уволнение при закриване на предприятието), а съдът не дължи указания по реда на чл.129, ал.2 ГПК за въвеждането на такива, защото не е налице противоречие между обстоятелствената част и петитума на исковата молба – претендира се присъждане на трудово възнаграждение, а не и на обезщетение. На следващо място, не съставлява нередовност на исковата молба, съответно съдът не дължи указания по реда на чл.129, ал.2 ГПК във връзка с това, че трудовото възнаграждение се претендира и за период, който по твърденията на страната следва прекратяването на трудовото

правоотношение, защото съществуването на правото на парично вземане е материалноправен въпрос и може да бъде разгледан само по същество.

Така с оглед изложеното, искът се явява основателен до сумата 3 881,28 лв. – нетен размер на неплатеното трудово възнаграждение за периода от месец февруари 2023 г. до 16.06.2023 г. и следва да бъде отхвърлен над тази сума до претенирания размер на вземането 5 050,20 лв. и за периода след прекратяване на трудовото правоотношение до края на исковия период.

На основание чл.242, ал.1, пр.3 ГПК следва да се постанови предварително изпълнение на решението.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд – Горна Оряховица държавна такса за разглеждане на иска в уважения размер – 155,25 лв., както и да възстанови по сметка на съда възнаграждението на вещото лице, съразмерно на уважената част от иска в размер на 115,28 лв., или общо 270,53 лв., както и 5 лв. в случай на служебно издаване на изпълнителен лист. Останалите съдебни разноски, пропорционални на отхвърлената част от иска на освободения от заплащане на такси и разноски ищец, следва да останат за сметка на съда.

Предвид крайния изход на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК, ищецът има право да му се присъдят направените разноски, съразмерно на уважената част от исковете. От негова страна е направено такова искане и е представен договор за правна защита и съдействие, по силата на който той е възложил на адв.С. Иванов – ВТАК осъществяването на процесуално представителство в хипотезата на чл.38 ал.1, т.2 ЗАдв. Сключеният договор удостоверява съгласие за предоставяне на безплатна адвокатска помощ на материално затруднено лице, в който случай правоотношението между адвоката и клиента не включва заплащане на възнаграждение, като размерът му подлежи на определяне от съда (арг. от чл.38 ал.2 ЗАдв). Минималният размер на адвокатското възнаграждение за иска съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е 805,02 лв., а пропорционално на уважената част от него – 618,68 лв. Съобразявайки, че фактическата и правна сложност на спора, както и обема на събраните доказателства, не се отличават от обичайната за дела с такъв предмет, както и обема на осъществената от адвоката защита, съдът намира, че съответният на усилията на процесуалния представител на ответника размер на възнаграждението е равен на минималния. На основание чл.38 ал.2, изр.посл. ЗАдв ответникът следва да бъде осъден да заплати тази сума в полза на адвоката.

Съгласно чл.78, ал.3 ГПК ответникът има право на присъждане на разноски, пропорционално на отхвърлената част от исковете, но той не е направил искане, нито е доказал да е сторил разноски, поради което заплащане на такива не се следва.

На основание чл.258, ал.1 ГПК и 315, ал.2 ГПК решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от деня, който е съобщен на страните, че то ще

бъде обявено.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА "БРОНЗ" ЕООД - в ликвидация, ЕИК 131173414, със седалище и адрес на управление: гр.София. ж.к. „Витоша“, ВЕЦ-Симеоново № 999, представлявано от ликвидатора М. В. Д. да **заплати** на Г. В. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.***, ул.*** **сумата от 3 881,28 лв. /три хиляди осемстотин осемдесет и един лева и двадесет и осем стотинки/**, представляваща неизплатено трудово възнаграждение по трудов договор № 547/22.11.2022 г. за периода от месец февруари 2023 г. до 16.06.2023 г., ведно със законната лихва от 31.08.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск в частта за сумата над присъдените 3 881,28 лв. /три хиляди осемстотин осемдесет и един лева и двадесет и осем стотинки/ до претендираните 5 050,20 лв. /пет хиляди и петдесет лева и двадесет стотинки/, или за **сумата от 1 168,92 лв. /хиляда сто шестдесет и осем лева и деветдесет и две стотинки/**, както и за периода от 17.06.2023 г. до месец юли 2023 г.

ПОСТАНОВЯВА предварително изпълнение на решението.

ОСЪЖДА "БРОНЗ" ЕООД - в ликвидация, ЕИК 131173414, със седалище и адрес на управление: гр.София. ж.к. „Витоша“, ВЕЦ-Симеоново № 999, представлявано от ликвидатора М. В. Д. да **заплати** по сметка на Районен съд – Горна Оряховица **сумата от 270,53 лв. /двеста и седемдесет лева и петдесет и три стотинки/**, представляваща държавна такса и възнаграждение на вещо лице, съразмерно на уважената част от иска, както и **5,00 лв. /пет лева/**, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА "БРОНЗ" ЕООД - в ликвидация, ЕИК 131173414, със седалище и адрес на управление: гр.София. ж.к. „Витоша“, ВЕЦ-Симеоново № 999, представлявано от ликвидатора М. В. Д. да **заплати** на адв.С. И. – ВТАК, със служебен адрес: гр.***, ул.*** **сумата от 618,68 лв. /шестстотин и осемнадесет лева и шестдесет и осем стотинки/**, представляваща възнаграждение за осъществено при условията на чл.38 ЗАдв процесуално представителство на Г. В. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.***, ул.*** в първоинстанционното производство, съразмерно на уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд – Велико Търново в двуседмичен срок от датата, на която е съобщено на страните, че ще бъде обявено – 24.11.2023 г.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____

